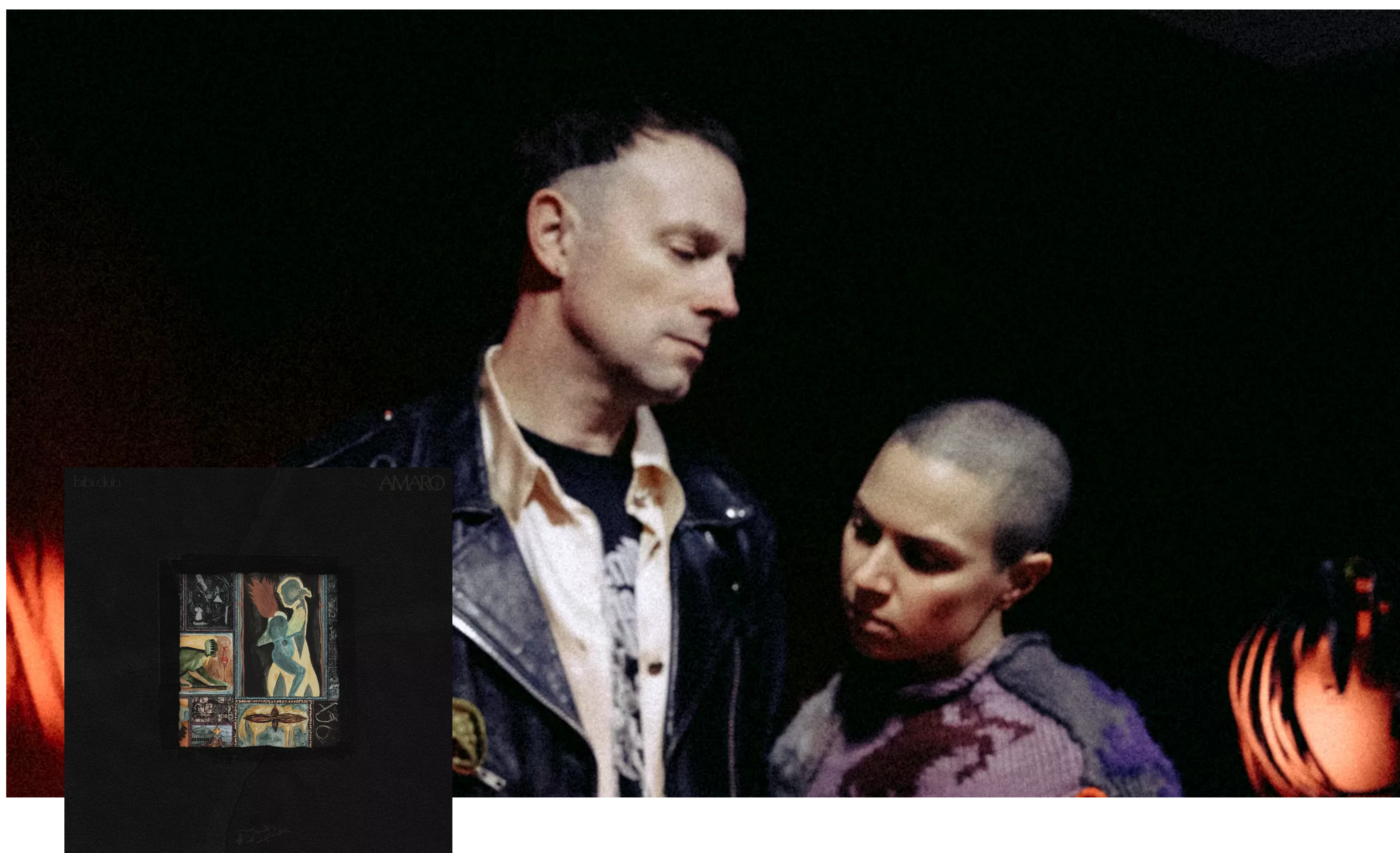

ALBUMANMELDELSE

Dit nye yndlingsband, du aldrig har hørt om

BIBI CLUB
Amaro

★★★★★

/ SECRET CITY RECORDS
UDGIVELSE 27.02.2026

Avant- pop, døds motiver og krystalklar produktion går op i en højere enhed hos Bibi Club, som på forunderlig vis er gået helt under den danske radar.

AF NICOLAJ ROOS / FOTO: MANOUSHKA LAROUCHE
13.04.2026 / 10:10 / Læsetid: 4 min

Én gang for alle kan der slås en pæl gennem hjertet på den trætte påstand om, at musikken "var bedre i gamle dage". For *Amaro* er skoleeksemplet på det modsatte: Udviser man blot en anelse nysgerrighed, ligger de uslebne diamanter stadig spredt ud over det musikalske landskab – klar til at blive samlet op.

Her er nemlig et band, som på deres nyeste album fremstår aldeles uovertrufne, men som du efter al sandsynlighed aldrig har hørt om. Og det er, kort sagt, en fejl.

Læs også: *Broadcast udgiver deres sidste album*

Trods et bemærkelsesværdigt højt niveau og nu tre album i bagagen viste det sig under arbejdet med denne anmeldelse nærmest umuligt at opspore nævneværdig omtale i danske medier. Bibi Club opererer stadig i periferien – men næppe længe endnu.

Duoen, bestående af Adèle Trottier-Rivard (vokal, synths) og Nicolas Basque (guitar), er fra Canada og beskriver selv deres lyd som avant-pop og EBM med islæt af darkwave og neofolk. En genrebetegnelse, der i sig selv pirrer nysgerrigheden – og som de til fulde indfrir.

De har blandt andet turneret med *Blonde Redhead*, og begge har rødder i *Plants and Animals*. Navnet Bibi Club udspringer af parrets egen dagligstue, hvor venner – "bibis" – samles for at danse. En næsten hjemlig oprindelse, der står i kontrast til musikens ofte kølige, urbane og distancerede æstetik.

Debuten bar præg af et mere uskyldigt udtryk med ekkoer af tidlig *Cardigans* og *Belle & Sebastian*, filtreret gennem indie og jazz – lejlighedsvis med franske indslag, som giver fin mening i en canadisk kontekst. Vokalt spores tydelige referencer til *Broadcast* og *Stereolab*.

På *Amaro* er paletten imidlertid mørkere. Døden fungerer som et gennemgående motiv, foranlediget af personlige tab i duosens omgangskreds – og det mærkes. Ikke som patos, men som en stille, insisterende tyngde under overfladen.

Det første, der slår én ved gennemlytningen, er spændvidden. Her er et band, der – trods geografisk nærhed til USA – i højere grad orienterer sig mod europæiske traditioner. Sammenligninger med *Arcade Fire* og *Beach House* er oplagte, men Bibi Club opererer i et mere rytmisk insisterende felt.

Produktionen er i særklasse. Mixet af Seth Manchester (*Machines With Magnets*) og mastret af Heba Kadry (kendt for arbejde med blandt andre John Maus, *Slowdive* og John Cale) fremstår albummet både organisk og minutiøst kontrolleret. Det er på trods af duosens erklærede forkærlighed for at bevare "fejl" gennemført til fingerspidserne. Dynamikken er særligt bemærkelsesværdig: Der gives plads, uden at intensiteten forsvinder.

Numrene holder sig konsekvent omkring tre minutter eller derunder, men føles sjældent forhastede. De klassiske popskabeloner bliver ignoreret til fordel for groovebaserede forløb, ofte med drone-elementer som fundament. *Velvet Underground* spøger indimellem i det fjerne. Guitarerne er gennemgående absurd velklingende – undertiden let atonale i forhold til hovedmelodien, ikke ulig tidlig *New Order* – mens Trottier-Rivards vokal svæver luftig og næsten uanfægtet ovenpå.

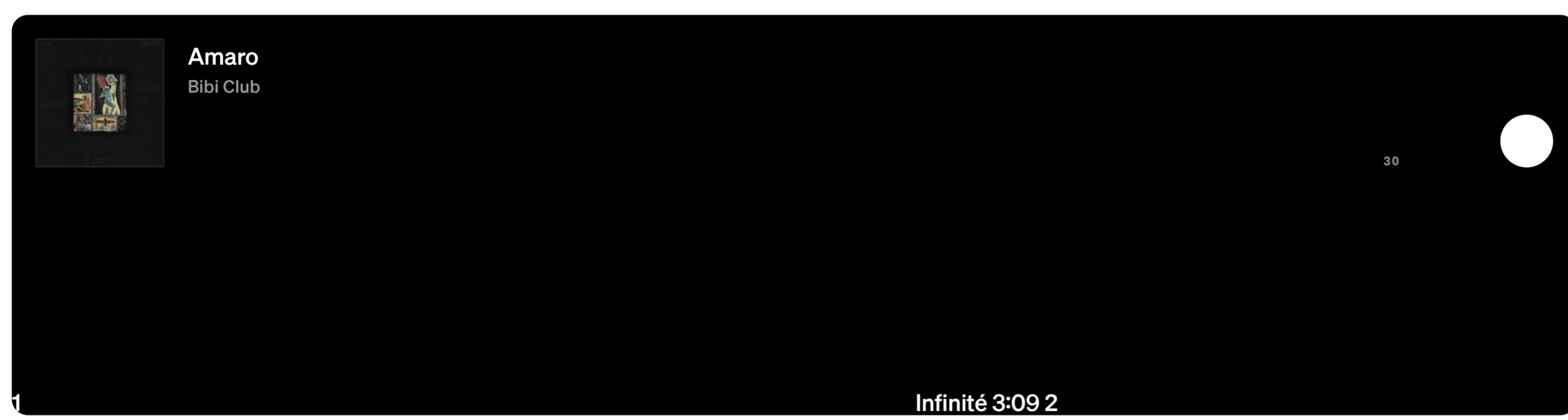
"Infinite" står som et højdepunkt med sin Moog-lignende bas og et rytmespor, der lyder som en TR-606 kørt gennem en forslået Space Echo. Her demonstreres en næsten instinktiv forståelse for dynamisk opbygning. I den modsatte ende finder man "Le Château", en afdæmpet, nærmest filmisk komposition med klare associationer til revolutionær æstetik – geværskud, jagthorn og fjerne eksplosioner.

Titelnummeret "Amaro" vender tilbage til det loop- og groovebaserede og bevæger sig mod en næsten sammenbrudslignende overstyring i sin afslutning. Mørk percussion og uklart definerede strengeinstrumenter skaber en ildevarslende atmosfære, der nægter at forløses.

Der er dog en vis ambivalens at spore i de engelsksprogede numre. Forståeligheden øges, men samtidig introduceres en let naivistisk klang i vokalen, som ikke altid harmonerer med musikens mere dystre undertoner.

Amaro er et album, der insisterer på sin egen særegenhed – kompromisløst, men aldrig utilnærmeligt. Bibi Club balancerer det skrøbelige og det kontrollerede med en præcision, der vidner om et band i fuld kunstnerisk modning. Det er sjældent at støde på en udgivelse, der både føles så umiddelbart dragende og så subtilt kompleks.

Hvis du i sin tid mente, at *Arcade Fire* fortjente deres gennembrud, skyldt du dig selv at lytte med her. For Bibi Club befinder sig præcis dér, hvor noget for alvor er ved at ske – og spørgsmålet er ikke, om de bryder igennem, men hvornår.

RELATERET INDHOLD

Bibi Club

LÆS OGSÅ

ALBUMANMELDELSE – 13.04.2026

Atusji

Atusji er toppen af indie-poppen

ALBUMANMELDELSE – 12.04.2026

Hun_sagde

Hun_sagdes ep klinger af et perfekt PMS-track

ALBUMANMELDELSE – 12.04.2026

Willow

Willow er ikke bare en nepo baby – hun har talentet i orden

ALBUMANMELDELSE – 12.04.2026

Hilary Duff

Det tog Hilary Duff 11 år – nu får vi for første gang en smag på, hvem Disney-stjernen er

ALBUMANMELDELSE – 12.04.2026

REH

Dansk doombands første album er en dræbersnegl med distortion-guitar

GAFFA

Få GAFFAs nyhedsmail

KONTAKT

INDTAST DIN EMAILADRESSE

TILMELD

FØLG OS

Ja tak, jeg ønsker at modtage GAFFAs nyhedsbrev, og godkender derfor cookie- & privatlivspolitik.